

MAGDA GABÀS | Presenta el poemari 'Partícules captives' (Scriptum)

“Al formar part de ‘Veus en vers’ llegeixo molta poesia: em va conquerir”

Gabàs (Lleida, 1955) viu ja fa molts anys a Alpicat. L'encant de la seva vila adoptiva li ha permès “poder desenvolupar tot allò que li apassiona, com el cant o la rapsòdia”. Malgrat haver quasi sempre treballat amb xifres i balanços, la seva addició a la literatura ha aconseguit que les lletres guanyessin la partida als números i actualment ha canviat els “comptes pels contes”. Presenta aquest curós poemari, bellament editat per Scriptum, on intercala versos seus amb l'artista de Bell-lloc d'Urgell Bep d'Utxí i les sensuals fotografies de Xavi G^a f-otto. Demà presentarà el llibre al Casal d'Alpicat, a les 19.30 hores, per celebrar el Dia Mundial de la Poesia.

Per què 'Partícules captives'?

Ens va venir, així, de sobte. Finalment, els que escrivim versos i fem fotos intentem capturar allò que ens envolta, les partícules, les imatges, les paraules. I, ahora, intentem captivar amb tots aquests elements. I que ens captivin a nosaltres...

Per què us decidiu fer aquest llibre “a tres”?

La idea va ser del Xavier. Volia fer un llibre d'imatges i que el Bep i jo escriguéssim els peus de foto. Donant-li tombs, vam girar la idea. Ha anat així!

Els poemes ja els teníeu escrits?

La majoria. Els únics poemes escrits expressament pel llibre són els escrits arran d'una imatge del Xavier.

Sempre havia escrit i acumula alguns premis...

Sí, des de joveneta. Però feia prosa, relats curts, mai m'havia atrevit amb la poesia fins ara. Arran d'un curs d'escriptura, em vaig endinsar en el món de la mètrica i vaig canviar el registre. El llenguatge poètic no té res a veure amb la prosa. Quan vaig passar a integrar el grup de rapsodes *Veus en vers* vaig començar a llegir-ne molta més i em va conquerir. El llibre recull les primeres que he escrit. Ara en tinc moltes més.

Un poema del Bep es titula 'El poeta i la poetessa'. El llibre recull les dues

veus. Són molt diferents.

Ho haurà de dir el lector, però penso que sí, que escrivim diferent. Per ara, els lectors que han llegit el llibre coincideixen en què són fàcilment identificables. I ja ens està bé. El poema, del Bep, és una bona introducció.

Hi ha dos poemes que sí que estan escrits pel llibre.

Sí. El Xavier va incloure una fotografia molt suggeridora i, a partir de la imatge, el Bep i jo en vam fer un cadascun (*Goja i Esclavitud*), que són absolutament diferents i, en canvi, parteixen del mateix fil.

Ha rebut bones crítiques.

Per poc temps que porta editat, Déu-n'hi do. Em va fer especial il·lusió una trucada de la Rosa Fabregat, flamant Premi Sikarra. I em va endevinar la influència de Vinyoli, per la introspecció, en el meu cas, molt femenina.

La idea és continuar publicant.

A veure com funciona. M'encantaria! (somriu).

“ La Rosa Fabregat va endevinar, llegint-me els poemes, la meva passió per Vinyoli ”